

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08.03.2017r

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Wolff

Ławnicy : Anna Bem,

Halina Awtuszevska

Protokolant: st. prot. sąd. Marta Przybył

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – M. M. (1)

po rozpoznaniu w dniach: 02.02.2016r, 24.03.2016r, 21.06.2016r, 04.10. 2016, 06.12.2016r, 22.02.2017r, 08.03.2017r sprawy:

- 1.) **W. A. (1)**, syna H. i M. z domu G., urodzonego (...) w S., nie karanego
- 2.) **A. W.**, z domu A., córki W. i G. z domu W., urodzonej (...) w P. , niekaranej

oskarżonych o to, że:

I. w okresie od co najmniej 15 marca 2013 roku do 4 kwietnia 2013 roku w P. i innych miejscowościach województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem J. W., wzorem blankietu weksla in blanco i uzupełnieniu go zapisami o treści S., 15 stycznia 2009r, 1 000 000 zł, dnia 15 marca 2013r-ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S. stanowiącymi jego rzekome wypełnienie i użyciu go w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą XII Nc 95/13 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłowali doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 1 000 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej uzupełnionego weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnęli z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie zawiadomienia o przestępstwie,

tj. o czyn z art. 310§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 12 kk

1. Oskarżoną A. W. uniewinnia od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. 1.
2. Oskarżonego W. A. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od co najmniej 15 marca 2013 roku do 4 kwietnia 2013 roku w P. i innych miejscowościach województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podrobił dokument uprawniający do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem J. W., wzorem blankietu weksla in blanco i uzupełnieniu go zapisami o treści: „S., 15 stycznia 2009r, 1 000 000 zł, dnia 15 marca 2013r-ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S.” stanowiącymi jego rzekome wypełnienie, po czym skłonił inną, ustaloną osobę do użycia go w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą XII Nc 95/13 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, przez co usiłował doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1 000 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zasadności nienależnego roszczenia

wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej uzupełnionego weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie zawiadomienia o przestępstwie, przyjmując, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi tj. czynu z art. 310§ 1 i 3 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 310§1 i 3 kk w zw. z art. 60§1 i 5 pkt 2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33§2 kk karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych

3. Na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk (w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015r) w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 4 (czterech) lat próby

4. Na podstawie art. 39 pkt 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz pełnienia funkcji w spółkach kapitałowych przez okres lat 2 (dwóch)

5. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/2 i na podstawie art. 1, art. 2 ust 1 pkt.4 wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 1260 złotych.

6. Na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w części uniewinniającej kosztami obciąża Skarb Państwa

Anna Bem Katarzyna Wolff Halina Awtuszevska

UZASADNIENIE

W sprawie przeciwko W. A. (1) i A. W. Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony J. W. od 1994 r. był członkiem zarządu spółki (...) z siedzibą w S., posiadał przy tym również 50 % udziałów spółki. Pozostałe 50% udziałów do 1997 r. były własnością oskarżonego W. A. (1), będącego prywatnie szwagrem pokrzywdzonego oraz założycielem przedmiotowej spółki. Oskarżony A. w 1997 r. przekazał swoje udziały w spółce swojej córce, A. W., wobec czego od tego momentu J. W. oraz oskarżona A. W. posiadali po 50% udziałów spółki. Pomimo przekazania swoich udziałów w spółce (...) nadal uczestniczył w podejmowaniu decyzji, doradzał zarządowi oraz był pełnomocnikiem swojej córki, choć oficjalnie – oprócz okresu od stycznia 2009 r. do kwietnia 2013 r., kiedy to był pracownikiem (...) Sp. z o.o. zatrudnionym na stanowisku referenta do spraw eksportu - nie był związany ze spółką.

W dniu 26 czerwca 2001 r. spółka cywilna (...) została przekształcona w spółkę kapitałową (...) Sp. z o.o.

W 2005 r. J. W. zlecił J. i P. M. prowadzącym działalność budowlaną wybudowanie na swojej działce drewnianego domu. Strony zabezpieczyły swoje interesy poprzez wystawienie weksli in blanco wraz z deklaracją wekslową. Po upływie okresu gwarancji, tj. w 2009 r. weksle zostały zwrócone, przy czym z uwagi na nieobecność J. W. w siedzibie (...) Sp. z o.o. P. M. zwrócił weksel oskarżonemu W. A. (1).

Dnia 17 września 2007 r. J. W. jako zarząd reprezentujący spółkę (...) Sp. z o.o. zawarł z Bankiem (...) Umowę Ramową, Umowę Dodatkową i Umowę Zabezpieczającą regulujące zawieranie przez strony terminowych operacji finansowych, będących podstawą zawarcia szeregu transakcji walutowych (tzw. opcje walutowe) Pismem z dnia 10 listopada 2008 r. Bank (...) SA rozwiązał przedmiotową umowę oraz wezwał spółkę do rozliczenia 2.000.000 zł. W dniu 19 grudnia 2008 r. Bank (...) SA wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny obejmujący wymagalne wierzytelności Banku wobec spółki z tytułu ramowej do kwoty 1.500.000 zł.

W związku z odnotowaną w 2008 r. stratą w wysokości około 900.000 zł, (...) Sp. z o.o. rozpoczęła negocjacje z bankiem w kwestii możliwości zniwelowania powstałej zaległości. Ostatecznie spółce udało się wypracować korzystniejsze warunki spłaty, a samo porozumienie podpisał prezes zarządu W. W. (2).

Od początku 2009 r. pomiędzy oskarżonym W. A. (1) a J. W. narastał konflikt, którego przyczyną był sposób prowadzenia działalności spółki przez J. W.. Oskarżony A. miał pretensje do pokrzywdzonego odnoszące się do powstawania znaczących strat w majątku spółki. W. A. (1) wielokrotnie wypowiadał się o konieczności spłaty przez J. W. z własnej kieszeni znacznych kwot stanowiących rekompensatę za straty, które rzekomo wygenerował swoją decyzją dotyczącą umowy opcji walutowych.

Z uwagi na częste wyjazdy J. W. w spółce (...) Sp. z o.o. panował zwyczaj, iż w pancерnej szafie zamykanej na klucz znajdującej się w siedzibie spółki zgromadzone były kartki formatu A4 z naniesionym podpisem prezesa zarządu J. W.. Zazwyczaj w szafie znajdowały się 2-3 kartki. Miało to ułatwić działalność spółki, a także podejmowanie istotnych decyzji pod nieobecność prezesa. Przedmiotowa szafa kilkakrotnie była przenoszona z uwagi na reorganizację pracy spółki. Pieczęć nad szafą sprawowała zawsze osoba, która siedziała w pomieszczeniu, w którym w danym momencie szafa się znajdowała. Dostęp do szafy mieli pracownicy działów księgowości i kadr z uwagi na przechowywane w niej dokumenty. Wśród osób, które miały dostęp do szafy można wskazać A. K. (2), E. M., W. T., E. S. oraz A. W.. Puste kartki z naniesionym podpisem J. W. złożone w szafie pancерnej były jeszcze w dodatkowy sposób zabezpieczone, tj. znajdowały się w dodatkowym sejfiku początkowo zamykanym szyfr, natomiast po awarii zamka szyfrowego skarbczyki były zamykane na klucz, który to klucz był podłączony do klucza do szafy pancерnej. Z tego względu osoba, która miała dostęp do kluczy od szafy pancерnej miała również dostęp do sejfiku. Dostęp do owych kartek miały osoby upoważnione do korzystania z szafy pancерnej. Pomieszczenie, w którym znajdowała się szafa nie było jednakże zamykane na klucz w momencie nieobecności pracowników. Tym samym istniała możliwość, że każdy kto wiedział, gdzie znajdują się klucze do szafy, mógł podczas nieobecności pracowników ją otworzyć i pobrać z niej potrzebne dokumenty.

W dniu 15 marca 2013 r. W. A. (1) korzystając ze swojej prywatnej drukarki wykorzystując kartkę papieru formatu A4 z naniesionym podpisem J. W., posilkując się ściągniętym z Internetu wzorem weksla, sporządził i wypełnił weksel, zgodnie z którym J. W. zobowiązał się do zapłaty 1.000.000 złotych na rzecz A. W..

Na podstawie tak podrobionego weksla oskarżony nakłonił swoją córkę A. W. do złożenia w dniu 4 kwietnia 2013 r. w Sądzie Okręgowym w Poznaniu pozwu o zapłatę w postępowaniu nakazowym z weksla kwoty 1.000.000 złotych. Do pozwu załączony został oryginalny weksel sporządzony przez W. A. (1) opatrzony podpisem J. W.. Na tej podstawie Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 23 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt XII Nc 95/13 wydał nakaz zapłaty zobowiązujący J. W. do zapłaty na rzecz A. W. kwoty 1.000.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 19.717 zł tytułem kosztów procesu.

Dnia 12 czerwca 2013 r. J. W. doręczono odpis nakazu zapłaty wydany w sprawie XII Nc 95/13.

W celu wyjaśnienia sprawy pokrzywdzony W. skontaktował się ze swoją siostrą G. A., będącą żoną W. A. (1) oraz matką A. W.. W dniu 16 czerwca 2013 r. rodzeństwo odbyło spotkanie, w trakcie którego G. A. przekazała bratu warunki, po których spełnieniu wystawiony nakaz zapłaty nie zostanie przekazany do egzekucji. Dotyczyły one zmiany sposobu wypłaty dywidendy w spółce, zmiany umowy spółki oraz uiszczenia przez pokrzywdzonego kosztów procesu związanych z wydanym nakazem zapłaty.

Następne rozmowy odbywały się w dniach 24 czerwca, 25 czerwca i 27 czerwca 2013 r. Rozmówcy nie osiągnęli konsensu co do przedstawionych przez G. A. warunków. Po rozmowie z J. W. w dniu 27 czerwca 2013 r. A. W. oświadczyła, że nieodwołalnie zrzeka się wszelkich roszczeń w stosunku do J. W. wynikających z nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w sprawie XII Nc 95/13, za wyjątkiem zasądzonych kosztów procesu w kwocie 19.717 złotych.

W dniu 25 czerwca 2013 r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęły zarzuty pozwanego J. W. przeciwko nakazowi zapłaty wydanemu w sprawie XII Nc 95/13.

Wyrokiem z dnia 25 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XVIII C 575/15 uchylił nakaz zapłaty z dnia 23 maja 2013 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie XII Nc 95/13 w całości i oddalił powództwo.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1422/15 apelacja powódki A. W. została oddalona.

Z kolei w dniu 6 grudnia 2013 r. J. W. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez W. A. (1) oraz A. W. polegającego na tym, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przerobili weksel in blanco opatrzony podpisem J. W. oraz usiłowali doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 1.000.000 złotych.

W dniu 27 października 2016 r. A. W., W. A. (1) oraz J. W. zawarli ugodę, na podstawie której strony porozumienia zrzekły się wszelkich roszczeń wynikających z zaistniałych sporów. J. W. jednocześnie zrezygnował z funkcji oskarżyciela posiłkowego w sprawie III K 221/15.

Oskarżony W. A. (1), syn H. i M. z domu G., urodził się (...) w S.. Jest żonaty, ma troje dzieci, jednak obecnie nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony posiada wykształcenie średnim, zawód wyuczony - mechanik budowy maszyn. Obecnie oskarżony jest bezrobotny, nie jest zarejestrowany w PUP, prowadzi gospodarstwo rolne, nie posiada majątku. W. A. (1) nie był dotychczas karany.

Zgodnie z treścią wywiadu środowiskowego przeprowadzonego w dniu 6 sierpnia 2015 r. oskarżony A. zamieszkuje w S. przy ul. (...) wraz ze żoną oraz córką A. w domu należącym do M. M. (3), będącej drugą córką oskarżonego. Relacje rodzinne ocenione zostały jako dobre, między rodzicami i córkami nie dochodziło do konfliktów. Warunki bytowe rodziny są dobre.

Oskarżona A. W., córka W. i G. z domu W., urodziła się (...) w P.. Jest zamężną, ma dwoje dzieci. Oskarżona posiada wykształcenie wyższym z zawodu jest ekonomistką. Obecnie A. W. jest zatrudniona w (...) z miesięcznym wynagrodzeniem 14.000 zł brutto. Oskarżona jest właścicielką działki o powierzchni 400 m² w W. i samochodu osobowego N. (...), jak też współwłaścicielką działki o powierzchni ok. 1000 m² w S.. Oskarżona nie była dotąd karany sądownie.

Na podstawie przeprowadzonego w dniu 6 sierpnia 2015 r. wywiadu środowiskowego ustalono, że oskarżona A. W. pozostaje w związku małżeńskim z M. W., posiada dwoje dzieci. Warunki bytowe są dobre. Oskarżona zamieszkuje z rodziną w domu jednorodzinnym o pow. 140 m², wybudowanym za pieniądze pochodzące z kredytu, który wciąż jest spłacany przez małżeństwo W.. Małżonkowie posiadają rozdzielność majątkową.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego W. A. (1) (k. 848-855, k. 1122-1126, k. 1338-1346 zbioru E, k. 1545-1546 IV H)
2. częściowo wyjaśnień oskarżonej A. W. (k. 869-872, k. 1354-1357 zbioru E, k. 1546 IV H);
3. zeznań świadka J. W. (k. 127-132 zbioru C, k. 641-643 zbioru C, k. 1110-1115 zbioru C, k. 1122-1126 zbioru C, k. 1186-1191 zbioru C, k. 1327-1328 zbioru C, k. 1736-1743 V H),
4. zeznań świadka P. M. (k. 622-623 zbioru C, k. 1230-1233 zbioru C, k. 1552-1555 IV H);
5. zeznań świadka E. M. (k. 618-621 zbioru C, k. 1288-1290 zbioru C, k. 1547-1552 IV H);
6. zeznań świadka A. K. (2) (k. 628-630 zbioru C, k. 1293-1295 zbioru C, k. 1570-1574 IV H);
7. zeznań świadka E. S. obecnie O. (k. 631-633 zbioru C, k. 1575-1576 IV H),

8. zeznań świadka A. K. (3) (k. 1392-1395 zbioru C, k. 1623-1625 IV H),
9. zeznań świadka P. K. (k. 1366-1369 zbioru C, k. 1626 IV H),
10. zeznań świadka T. S. (k. 1118-1120 zbioru C, k. 1626-1629 IV H),
11. zeznań świadka W. T. (k. 1225-1227 zbioru C, k. 1629-1630 IV H),
12. zeznań świadka M. G. (k. 637-640 zbioru C, k. 1630-1634 IV H),
13. zeznań świadka J. M. (k. 625-626 zbioru C, k. 1634-1636 IV H),
14. zeznań świadka J. Ś. (k. 1374-1377 zbioru C, k. 1652-1654 IV H),
15. zeznań świadka A. J. (k. 1727-1728 V H),
16. zeznań świadka R. P. (k. 764-767 zbioru C, k. 1728-1731 V H),
17. częściowo zeznań świadka G. A. (k. 1732-1735 V H),
18. zeznań świadka M. W. (k. 1735-1736 V H),
19. opinii biegłych z zakresu badań pisma i podpisów (k. 776-831 zbioru F),
20. opinii biegłych z zakresu oględzin sprzętu teleinformatycznego (k. 1251-1281 zbioru F),
21. zgromadzonych w sprawie dokumentów, ujawnionych na rozprawie w trybie art. 393 § 1 – 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. (k. 1753-1754, k. 1755) w postaci kserokopii akt sprawy o sygn. akt XII C 1437/13 (k. 285-437 zbioru G I), odpisu protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie XII C 1437/13/5 (k. 1197-1203 zbioru G II), kserokopii nakazu zapłaty wydanego w sprawie XII Nc 95/13 wraz z pisami stron (k. 200-221 zbioru H I), odpisu aktu notarialnego z dnia 26 czerwca 2001 r. (k. 444-456 zbioru G I), wypisu aktu notarialnego z dnia 26 czerwca 2001 r. (k. 1140-1152 zbioru G II), odpisu aktu notarialnego z dnia 11 marca 2004 r. (k. 457-461 zbioru G I), odpisu aktu notarialnego z dnia 11 marca 2004 r. (k. 1099-1103 oraz k. 1156-1159 zbioru H III), odpisu aktu notarialnego z dnia 11 kwietnia 2007 r. (k. 462-464 zbioru G I), odpisu aktu notarialnego z dnia 13 kwietnia 2010 r. (k. 465-468 zbioru G I), odpisu opinii biegłego rewidenta (k. 469-496 zbioru G I), odpisu opinii biegłego rewidenta (k. 497-510 zbioru G II), odpisu protokołu zwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) Sp. z o.o. (k. 511-517 zbioru G II), odpisu sprawozdania spółki z działalności w 2007 r. (k. 518-527 zbioru G II), odpisów dokumentacji (...) Sp. z o.o. (k. 528-534, k. 535-561, k. 562-615 zbioru G II), odpisu opinii ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badania wieku dokumentu (k. 648-651 i 753-756 zbioru G II), odpisu opinii ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań pisma ręcznego i podpisów (k. 652-657, k. 757-762 zbioru G II), pisma pełnomocnika J. W. (k. 797-808 zbioru G II), uchwał zgromadzenia wspólników (...) Sp. z o.o. (k. 1206, k. 1214-1216 zbioru G II), kserokopii porozumienia zawartego w dniu 14 kwietnia 2010 r. (k. 1207-1213 zbioru G II), ugody zawartej w dniu 30 marca 2009 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a J. W. (k. 1217-1221 zbioru G II), wiadomości e-mail z dnia 26 czerwca 2013 r. nadanej przez A. W. adresowanej do J. W. (k. 6-14 i k. 177 zbioru H I), nagrania rozmowy z dnia 24 czerwca 2013 r. (k. 15-18 zbioru H I), pisma J. W. (k. 123-125 zbioru H I), korespondencji (k. 139-144, k. 158 zbioru H I), wypisu aktu notarialnego z dnia 5 lutego 2013 r. (k. 145-148 zbioru H I), pisma E. S. (k. 149-157 zbioru H I), aktu notarialnego z dnia 27 czerwca 2013 r. (k. 159-163 zbioru H I), zapisu korespondencji pomiędzy A. W. a J. W. (k. 164-175, k. 177-178 zbioru H I), umowy o roboty budowlane (k. 179-190 zbioru H I), kserokopii akt rejestrowych spółki (...) Sp. z o.o. (k. 191-199 zbioru H I), korespondencji pomiędzy A. W. a J. W. (k. 229-232 zbioru H I), korespondencji pomiędzy J. W. a W. A. (1) (k. 235-239 zbioru H I), pisma pełnomocnika pokrzywdzonego (k. 241-284 zbioru H I), dokumentacji związanej z prowadzeniem spółki (...) Sp. z o.o. (k. 667-751 zbioru H II), pisma obrońcy W. A. (1) wraz z załącznikami (k. 884-1105 zbiorów H II i III), notatki urzędowej (k. 1136-1164 oraz k. 1169-1175), potwierdzenia wniosku w zakresie zgłoszenia prawa ochrony znaku towarowego (k. 1165-1168 zbioru H III), odpisu protokołu rozprawy z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie XII C 1437/13/5 (k. 1304-1311

zbioru H III), protokołu oględzin rzeczy wraz z pismem oskarżonych (k. 1359-1365 zbioru H III), pism Prokuratury Okręgowej w Poznaniu (k. 1412-1415 zbioru H III), protokołów zapoznania się z materiałami śledztwa (k. 1445-1447 zbioru H III), zapytań z Krajowego Rejestru Karnego oraz systemu deklaracje (k. 1419-1425 zbioru E I), płyty CD (k. 119-120 zbioru H I), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydziału XVIII Cywilnego z dnia 25 września 2015 r. w sprawie XVIII C 575/15 wraz z pismami stron (k. 1499-1523 zbioru H IV), wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu Wydziału I Cywilnego z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie I ACa 1422/15 wraz z uzasadnieniem (k. 1595-1600 zbioru H IV), oświadczenia A. W., W. A. (1) i J. W. z dnia 27 października 2016 r. (k. 1692-1695), notatki służbowej z dnia 21 lutego 2017 r. (k. 1751) oraz zgromadzonych w aktach sprawy dowodów rzeczowych.

Oskarżony W. A. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na etapie postępowania sądowego odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

W. A. (1) w trakcie wyjaśnień złożonych w dniu 18 lutego 2015 r. wskazał okoliczności, w jakich powstała spółka (...) oraz osoby związane z jej działalnością. Nadmienił, że od 1997 r. udziałowcami spółki byli J. W. i A. W., która otrzymała od niego 50% udziałów spółki. Podniósł okoliczności związane z wystąpieniem problemów finansowych spółki, wskazując, że odpowiadał za nie głównie J. W., który swoimi nieodpowiedzialnymi decyzjami doprowadził do wystąpienia w 2008 r. straty w wysokości 900.000 zł. Dodał, że na polecenie W. podjął – jako przedstawiciel spółki – rozmowy z instytucjami finansowymi oraz prowadził działania mające na celu poprawienie sytuacji spółki. Wskazał, że w dniu 5 stycznia 2009 r. przeprowadził rozmowę z J. W., której przedmiotem było wypłacenie zadośćuczynienia przez W. w związku wygenerowaną stratą w spółce. Według oskarżonego, mężczyźni zawarli umowę ustną, na podstawie której W. zobowiązał się do zapłaty na rzecz W. A. (1) kwoty co najmniej 1.000.000 złotych. Wskazał, że domagał się od J. W. zawarcia umowy pisemnej, jednakże pokrzywdzony nie przystał na jego propozycję. W. A. (1) opisał, że zwrócił się do pokrzywdzonego o zabezpieczenie żądanej kwoty w jakiegokolwiek formie i po jego wielu naleganiach pokrzywdzony przekazał mu czystą kartkę papieru ze swoim podpisem, wypowiadając jednocześnie słowa „z tego sobie zrobisz weksel”. Oskarżony nadmienił, że ową kartkę przechowywał następnie w prywatnym sejfie.

Oskarżony wskazał, że w lutym 2013 r. – w związku z brakiem zapłaty obiecanej kwoty pieniędzy – udał się do kancelarii radcy prawnego A. J.. Następnie dodał, że w dniu 15 marca 2013 r., wykorzystując wzór weksla pobrany ze strony internetowej zadrukował otrzymaną od J. W. kartkę papieru z jego podpisem i wypełnił ją odpowiednią treścią. Oskarżony nadmienił, że jako osobę uprawnioną z weksla wskazał swoją córkę A. W., ponieważ wiązał dochodzoną wierzytelność z działalnością spółki (...) Sp. z o.o. a on sam nie posiadał udziałów w spółce, ani nie zasiadał w jej organach.

W. A. (1) kategorycznie zaprzeczył, aby P. M. przekazał mu w siedzibie spółki (...) Sp. z o.o. czy też w innym miejscu weksel in blanco podpisany przez J. W..

W trakcie konfrontacji z J. W. przeprowadzonej w dniu 25 marca 2015 r. oskarżony potwierdził powyższe okoliczności, w szczególności odnoszące się do zawarcia ustnej umowy zapłaty zadośćuczynienia w wysokości co najmniej 1.000.000 złotych.

W trakcie przesłuchania w dniu 25 czerwca 2015 r. oskarżony zaprzeczył, aby miał jakąkolwiek wiedzę na temat funkcjonowania w spółce kartek in blanco podpisanych przez J. W.. Dodał, że powyższe twierdzenia nie były wiarygodne, ponieważ mając na względzie zachowania J. W. w życiu prywatnym i zawodowym nigdy nie pozostawiłby podpisanych przez siebie kartek in blanco. Wskazał, że nie ani on, ani A. W. nie mieli dostępu do kasy pancерnej. Zaprzeczył, aby wszedł w posiadanie czystej kartki z podpisem J. W. poprzez zabór jednej z kartek złożonych do szafy pancерnej. W. A. (1) nadmienił, że o istnieniu weksla informował swoich najbliższych przyjaciół: J. Ś., A. K. (3) i P. K..

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego W. A. (1) (k. 848-855, k. 1122-1126, k. 1338-1346 zbioru E, k. 1545-1546) za wiarygodne jedynie w niewielkiej części. Na wiarę zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał okoliczności zawiązania spółki (...), osoby związane z działalnością rzeczonoj spółki, a także podział udziałów spółki oraz powody wystąpienia problemów finansowych (...) Sp. z o.o. w 2008 r., jako że okoliczności te potwierdzili

świadkowie będący zatrudnieni w spółce, w tym pokrzywdzony J. W.. Wskazane przez oskarżonego okoliczności związane z zawiązaniem spółki i jej reprezentacją znalazły nadto potwierdzenie w dokumentacji rejestrowej.

Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do sposobu, w jaki oskarżony sporządził weksel, tj. poprzez ściągnięcie stosownego wzoru z Internetu oraz wydrukowanie wzoru na kartce papieru zawierającego podpis J. W. za pomocą domowej drukarki, a następnie uzupełnienie dokumentu odpowiednią treścią. Relację oskarżonego pośrednio potwierdza opinia biegłego z zakresu oględzin sprzętu komputerowego, na podstawie której na dysku twardym komputera oskarżonego A. odnaleziono ściągnięte z sieci przykładowe wzory wekslowe. Zgodnie z informacją uzyskaną od pracownika Pracowni Kryminalistyki Uniwersytetu im. A. M. w P., wedle obecnego stanu wiedzy nie ma możliwości – po przeprowadzeniu badań zabezpieczonej drukarki – wypowiedzenia się co do tego, czy przedmiotowy dokument został wydrukowany na drukarce należącej do W. A. (1). Ponadto pracownik ten nadmienił, że przeprowadzenie badań porównawczych nie doprowadzi do jednoznacznych wniosków i nie pozwoli na uzyskanie kategorycznej odpowiedzi na stawiane pytanie. Pomimo dosyć jednoznacznej odpowiedzi biegłego z zakresu kryminalistyki, Sąd uznał okoliczność sposobu sporządzenia przez oskarżonego wydruku weksla za przyznaną wobec jednoznaczności i konsekwencji wyjaśnień dotyczących przedmiotowej kwestii.

Jako niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego A. w zakresie, w którym wskazywał, że w trakcie rozmowy mającej miejsce w styczniu 2009 r. J. W. przekazał oskarżonemu kartkę papieru z własnym podpisem sugerując, że „zrobi sobie z tego weksel”, albowiem wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie uznane były niespójne, nielogiczne i niekonsekwentne. Ponadto, powyższa relacja oskarżonego stoi w jawnej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego J. W., zasługującymi w ocenie Sądu na walor wiarygodności, który jednoznacznie zaprzeczył, aby kiedykolwiek prowadził rozmowy z oskarżonym w przedmiocie wypłaty wskazanej kwoty pieniędzy związanej ze stratami spółki (...) Sp. z o.o. z tytułu opcji walutowych. Sam zresztą oskarżony nie zauważa sprzeczności wyłaniającej się w swoich wyjaśnieniach, wskazując w wyjaśnieniach z dnia 25 czerwca 2015 r. (k. 1338-1346 zbioru E), że J. W. nigdy nie wystawiłby dokumentu in blanco z własnym podpisem, podczas gdy z relacji W. A. (1) taka właśnie sytuacja miała miejsce w trakcie rozmowy mężczyzny przeprowadzonej w styczniu 2009 r. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie należało również uznać jako niekonsekwentne, albowiem początkowo wyjaśnił, że kwota 1.000.000 złotych miała zostać przekazana jemu samemu, z kolei w trakcie kolejnych wyjaśnień uznając dochodzone roszczenie o zapłatę 1.000.000 złotych jako związane bezpośrednio z działalnością spółki (...) Sp. z o.o., przez co jako uprawnioną wskazał swoją córkę A. W.. Dowodem stawiającym w wątpliwość wersję przedstawioną przez oskarżonego był również wydruk korespondencji e-mailowej prowadzonej przez J. W. i oskarżonego W. A. (1) w dniach 27-28 grudnia 2010 r. (k. 235-239 zbioru H I). Zgodnie z treścią wiadomości z dnia 27 grudnia oskarżony domagał się od pokrzywdzonego - w ramach rekompensaty za nietrafione decyzje biznesowe - świadczenia pracy przez J. W. bez pobierania wynagrodzenia. Z treści wiadomości nie wynikało natomiast, aby oskarżony domagał się zapłaty jakiegokolwiek kwoty tytułem zadośćuczynienia. Abstrahując od powyższego, należy nadto zauważyć, że wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego jest wątpliwa również w świetle zasad logicznego rozumowania, albowiem oskarżony od wielu lat zajmował się działalnością biznesową i z całą pewnością miał świadomość doniosłości poczynionych z J. W. ustaleń. Mimo wszystko nie należał w zdecydowany sposób na potwierdzenie owych rzekomych ustnych uzgodnień w formie pisemnej, co nie znajduje w ocenie Sądu logicznego uzasadnienia.

Oskarżona A. W. konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmawiała składania wyjaśnień w toku całego postępowania karnego. Ograniczyła się jedynie do oświadczenia złożonego w dniu 3 marca 2015 r., w którym wskazała że zaprzecza ażeby dokonywała czynności sprzecznych z wolą J. W.. Zaprzeczyła także, aby J. W. nie był zobowiązany finansowo wobec niej. Dodała, że owe zobowiązanie wynikało z błędnych decyzji związanych z wykupem opcji walutowych i złego zarządzania firmy i opiewało na kwotę 1.000.000 złotych. Nadmieniła także, że osobiście nie miała żadnego związku z dokumentacją związaną ze sprawą zapłaty powyższej kwoty wskazując, że W. A. (1) przekazał jej jedynie wypełniony weksel na kwotę 1.000.000 złotych, który był podstawą do wszczęcia postępowania nakazowego.

Sąd dał wiarę stwierdzeniu A. W. odnoszącym się do jej roli w postępowaniu o wydanie nakazu zapłaty z weksla, która ograniczała się jedynie do wniesienia powództwa cywilnego we własnym imieniu. Relacja oskarżonej znalazła

bowiem potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny, z którego wynika, iż pomysłodawcą i realizatorem całego przedsięwzięcia był oskarżony W. A. (1). Wykorzystał on nieświadomość swojej córki poprzez przekazanie jej fałszywej informacji, o tym że J. W. zobowiązał się do zapłaty 1.000.000 złotych na jej rzecz z tytułu umowy wykupu opcji walutowych. To zaś prowadziło do uznania za nieprawdziwe stwierdzenia oskarżonej, zgodnie z którym J. W. miał być zobowiązany do zapłaty kwoty 1.000.000 złotych. Informację tę A. W. uzyskała od swojego ojca, który celowo wprowadził ją w błąd, realizując przy tym swoje partykularne interesy.

Na marginesie Sąd wskazuje, że zeznania złożone przez A. W. i W. A. (1) w sprawie cywilnej toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XVIII C 575/15 nie mogły być podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, przez co Sąd pominął je w całości.

Przechodząc do zeznań złożonych przez **pokrzywdzonego J. W.** (k. 127-132 zbioru C, k. 641-643 zbioru C, k. 1110-1115 zbioru C, k. 1122-1126 zbioru C, k. 1186-1191 zbioru C, k. 1327-1328 zbioru C, k. 1736-1743 V H), Sąd ocenił je jako wiarygodne.

J. W. podczas zeznań składanych w trakcie postępowania przygotowawczego opisał historię spółki (...). Nadmieniał, że w wyniku niekorzystnej umowy zawartej z Bankiem (...) SA spółka zmuszona była do zapłaty na rzecz banku kwoty ok. 1.488.000 złotych. Dodał, że oskarżony W. A. (1) winił go za powstałą w majątku spółki stratę, co było dla niego kuriozalne, albowiem on sam jako udziałowiec także poniósł znaczące straty. Świadek wskazał również, że o istnieniu nakazu zapłaty opiewającego na kwotę 1.000.000 złotych dowiedział się w dniu 13 czerwca 2013 r. Próbując wyjaśnić zaistniałą sytuację następnego dnia spotkał się ze swoją siostrą G. A. -matką oskarżonej A. W.. Dodał, że zobowiązanie wynikać miało z zawartej ustnie z W. A. (1) będącym pełnomocnikiem A. W., umowy, która została zabezpieczona za pomocą weksla. J. W. kategorycznie zaprzeczył, ażeby kiedykolwiek prowadził rozmowy, bądź zawierał umowy z A. W.. Nadmieniał, że zapłata kwoty 1.000.000 złotych miała zostać dokonana na rzecz oskarżonej A. W.. J. W. wskazał, że w okresie od 16 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. odbywał spotkania z A. W. oraz G. A., w trakcie których otrzymywał propozycje wycofania nakazu zapłaty w zamian za zmiany w umowie spółki. Pokrzywdzony nie przystał na przedstawione propozycje, składając jednocześnie zarzuty od nakazu zapłaty.

Świadek wskazał, że jedyny weksel in blanco, który podpisał jako osoba prywatna związany był z prowadzoną budową domu i wystawiony został na rzecz J. M.. Po zakończeniu budowy weksel miał zostać zwrócony świadkowi, jednak z uwagi na jego nieobecność w siedzibie spółki, syn J. M. przekazał dokument W. A. (1).

J. W. zeznał, iż W. A. (1) publicznie wypowiadał słowa, w których deklarował, że wyciągnie od niego pieniądze, które jest winny spółce, co znalazło potwierdzenie w zeznaniach M. G..

W toku postępowania sądowego świadek podtrzymał swoje zeznania ponownie zaprzeczając, aby prowadził z W. A. (1) rozmowy na temat rekompensat za niewłaściwe zarządzanie spółką. Dodał, że nie było sytuacji, w której przekazał oskarżonemu A. czystą kartkę papieru z własnym podpisem. Nie był w stanie wskazać, czy weksel przekazany J. M. oraz weksel na podstawie którego został wydany nakaz zapłaty kwoty 1.000.000 złotych były zbliżone wyglądem.

Zeznania złożone przez J. W. okazały się spójne, logiczne i konsekwentne. Potwierdziły istnienie konfliktu pomiędzy świadkiem a W. A. (1), który domagał się od J. W. wyrównania strat, które wystąpiły w majątku spółki z uwagi na niekorzystne zapisy umowy dotyczącej opcji walutowych. Relacja pokrzywdzonego odnosząca się do nieprzekazania oskarżonemu A. czystej kartki papieru formatu A4 z naniesionym podpisem znajduje również potwierdzenie na gruncie zasad logicznego rozumowania, albowiem pokrzywdzony będący prezesem zarządu, posiadającym przy tym znaczną wiedzę z zakresu stosunków gospodarczych nie zdecydowałby się na wystawienie weksla in blanco bez załączonej deklaracji wekslowej. Z tego też względu Sąd nie mógł dać wiary wyjaśnieniom W. A. (1), który wskazując odmiennie aniżeli pokrzywdzony, powoływał się na istnienie wystawionego w dniu 15 stycznia 2009 r. weksla in blanco przez J. W..

Sąd uznał za wiarygodne w całości **zeznania świadków P. M.** (k. 622-623 zbioru C, k. 1230-1233 zbioru C, k. 1552-1555 zbioru IV H) i **J. M.** (k. 625-626 zbioru C, k. 1634-1636 IV H).

W toku postępowania przygotowawczego świadkowie zeznali, że w 2005 r. na zlecenie J. W. wykonali usługę budowy drewnianego domu na posesji należącej do pokrzywdzonego. Dodali, że obie strony w celu zabezpieczenia zobowiązania wystawiły weksle in blanco wraz z deklaracją wekslową. Nadmienili, że z uwagi na brak jakichkolwiek zastrzeżeń co do przeprowadzonej inwestycji po jej zakończeniu, weksle zostały zwrócone stronom, przy czym weksel wystawiony przez J. W. – z uwagi na jego nieobecność w siedzibie spółki – świadek P. M. zwrócił W. A. (1). Świadek nie posiadał wiedzy jaki był dalszy los zwróconego weksla. P. M. nadmienił także, nie jest pewny czy weksel z dnia 15 stycznia 2009 r. jest tym wekslem, który wystawił J. W. w celu zabezpieczenia roszczenia o zapłatę za wybudowanie drewnianego domu przez J. i P. M..

W trakcie rozprawy w dniu 2 lutego 2016 r. świadek P. M. nadmienił, że dokument wystawiony przez J. W. był wydrukowany na białej kartce formatu A4, podpisanej przez W.. Na tej kartce znajdował się wydruk komputerowy weksla, bez naniesionych danych, poza podpisem pokrzywdzonego. Dodał także, że nie wpisana była również kwota. Świadek wskazał, że budowa domu ostatecznie zakończyła się w 2006 r., a oba weksle zwrócone zostały po upływie okresu gwarancji, tj. w 2009 r. Świadek nie potrafił sprecyzować, czy na wekslu przekazanym przez J. W. pokrzywdzony podpisał się samym nazwiskiem, czy też imieniem i nazwiskiem.

Z kolei J. M. na rozprawie w dniu 24 marca 2016 r. potwierdził zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym i dodał, że weksel przedłożony przez J. W. sporządzony został na komputerze, przy czym nie zawierał danych upoważniających do realizacji weksla. Zeznał, że J. W. na wekslu najprawdopodobniej podpisał się imieniem i nazwiskiem.

Zeznania świadków P. i J. M. były logiczne, spójne i konsekwentne. Relacja przedstawiona przez świadków znalazła potwierdzenie w zeznaniach J. W., uznanych przez Sąd za wiarygodne. Zeznania świadków potwierdziły również niewiarygodność wyjaśnień W. A. (1) w zakresie, w którym zaprzeczał, aby kiedykolwiek P. M. przekazał mu weksel sporządzony przez J. W., co zostało również potwierdzone przez samego pokrzywdzonego. Z tego względu Sąd nie miał powodów, by kwestionować wiarygodność zeznań złożonych przez P. i J. M..

Również zeznania **świadka E. M.** zasłużyły na wiarę (k. 618-621 zbioru C, k. 1288-1290 zbioru C, k. 1547-1552 IV H).

E. M. w trakcie przesłuchania w dniu 11 lutego 2014 r. wskazała, że pracuje w (...) Sp. z o.o. od września 2006 r. Od około połowy 2012 r. jest zatrudniona na stanowisku głównej księgowej. Wskazała obowiązki jakie wiążą się z zajmowanym przez nią stanowiskiem, oceniła obecną sytuację finansową spółki. Dodała, że spółka w 2007 r. zawarła umowę dotyczącą zawierania transakcji walutowych, w wyniku której powstała konieczność zapłaty Bankowi (...) SA kwoty 2.000.000 złotych. Świadek wskazała, że był to jedyny kryzysowy moment, podczas którego spółka zaczęła tracić płynność finansową. E. M. dodała, że nie posiada wiedzy, aby J. W. był dłużnikiem A. W., bądź żeby wystawiał jakiegokolwiek weksle własne lub in blanco. Weksle firmowe były za każdym razem opatrywane pieczęcią (...) Sp. z o.o. Świadek nie znała nazwiska M., zaprzeczyła aby miała informacje na temat zwrotu weksla in blanco wystawionego przez J. W. na rzecz J. M..

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 10 czerwca 2015 r. świadek nadmieniła, iż jako osoba zatrudniona na stanowisku głównej księgowej od około 3 lat miała dostęp kasy, która znajdowała się w szafie pancernej zamykanej na klucz. Opisała przedmiotową szafę wskazując, że w górnej części była podzielona na dwa dodatkowe skarbczyki zamykane na kluczyki. Dodała, że szafa w okresie jej zatrudnienia była wielokrotnie przenoszona do różnych pomieszczeń, jednak zawsze znajdowała się w pomieszczeniu księgowości. Klucze do szafy pancernej znajdowały się w kontenerze zamykanym na kluczyk zlokalizowanym przy biurku A. K. (2). E. M. potwierdziła, że w spółce wykorzystywane były puste kartki z podpisem prezesa zarządu J. W., znajdujące się w jednym ze skarbczyków. Dodała, że dostęp do szafy pancernej posiadała także A. W., przy czym świadek nie przypomina sobie, aby ona lub W. A. (1) wyciągali z szafy pustą kartkę opatrzoną podpisem J. W..

W toku postępowania sądowego świadek potwierdziła złożone w postępowaniu przygotowawczym zeznania, dodając że pracownicy posiadali dostęp do szafy pancерnej zarówno gdy A. K. (2) była obecna w pracy, jak w czasie jej nieobecności. Wskazała także, że obecnie to ona posiada klucze do szafy pancерnej i skarbonki oraz dodała, że podczas swojej nieobecności w pracy dostęp do kluczy mają pozostali pracownicy działu księgowości, a także inne osoby, o ile wiedziały gdzie znajdują się klucze do szafy pancерnej.

Zeznania świadka okazały się spójne, logiczne i konsekwentne, a także korespondowały z wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Fakty przedstawione przez E. M., a związane z organizacją pracy w spółce (...) Sp. z o.o. zostały potwierdzone zeznaniami innych pracowników spółki. Świadek jednoznacznie potwierdziła istnienie w obrocie spółki pustych kartek z podpisem J. W., co utwierdziło Sąd w przekonaniu co do nieszczeroci relacji przedstawionej przez oskarżonego W. A. (1), który wskazywał, iż w spółce takie kartki nie istniały. Dodatkowo, świadek przedstawił jedynie te okoliczności, które były jej znane. Z uwagi na ich rzeczowość i spontaniczność, Sąd nie znalazł podstaw, aby nie dać wiary złożonym przez E. M. zeznaniom.

Świadek A. K. (2) (k. 628-630 zbioru C, k. 1293-1295 zbioru C, k. 1570-1574 IV H) zatrudniona w (...) Sp. z o.o. wskazała stanowisko zajmowane w spółce oraz zakres swoich obowiązków. Potwierdziła, że to ona posiadała klucze do szafy pancерnej, w której przechowywana była dokumentacja związana z działalnością spółki, a także czyste kartki papieru ze złożonym nań podpisem J. W.. Nadmieniła, że kartki te miały być wykorzystywane podczas nieobecności prezesa zarządu w przypadku naglących spraw. Potwierdziła również, że dostęp do szafy miała m. in. A. W., która wyciągała z szafy potrzebne dokumenty. A. K. (2) nadmieniła, że nie była świadkiem sytuacji, w której A. W. bądź W. A. (1) wyciągali z szafy pustą kartkę z podpisem pokrzywdzonego.

W toku postępowania sądowego świadek podtrzymała zeznania złożone w trakcie postępowania przygotowawczego oraz dodała, że to właśnie jej J. W. przynosił puste kartki z podpisem w celu umieszczenia ich w szafie pancерnej. Podkreśliła, że dostęp do pokoju z szafą pancerną był ogólny, tzn. każdy kto wiedział, gdzie znajdują się klucze do szafy, mógł podczas jej nieobecności ją otworzyć i pobrać z niej potrzebne dokumenty.

Zeznania świadka A. K. (2) zasłużyły na wiarę, albowiem były szczerze, konsekwentne i pozbawione sprzeczności. Tworzyły przy tym spójną całość z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sprawie. Z uwagi na to okazały się cennym uzupełnieniem materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Potwierdziły wersję przedstawioną przez J. W. oraz innych pracowników spółki, a jednocześnie wskazywały na niewiarygodność wyjaśnień W. A. (1), co do istnienia w (...) Sp. z o.o. kartek z naniesionym podpisem prezesa zarządu, wykorzystywanych przez pracowników spółki w sytuacji jego nieobecności w siedzibie (...) Sp. z o.o.

Sąd ocenił jako wiarygodne **zeznania świadków E. O.** (k. 631-633 zbioru C, k. 1575-1576 IV H) oraz **W. T.** (k. 1225-1227 zbioru C, k. 1629-1630 IV H), przy czym zeznania te okazały się nieprzydatne dla ustaleń w przedmiotowej sprawie. Istotne były jedynie zeznania W. T. złożone w trakcie rozprawy w dniu 24 marca 2016 r., w tym fragmencie, w jakim podała, że dostęp do szafy pancерnej, w której przechowywana była gotówka oraz dokumenty spółki, posiadały z całą pewnością E. M. oraz A. K. (2). Nadmieniła nadto, że mogło się zdarzyć, iż klucze do przedmiotowej szafy posiadała również ona.

Zeznania **świadków A. K. (3)** (k. 1392-1395 zbioru C, k. 1623-1625 IV H) oraz **P. K.** (k. 1366-1369 zbioru C, k. 1626 IV H) okazały się wiarygodne, jednak nie miały znaczącego wpływu na kształt ustalonego stanu faktycznego. Świadcowie podali, że oskarżony A. przekazał im informację, że J. W. – w związku ze stratami (...) Sp. z o.o. - zobowiązał się do wypłaty kwoty 1.000.000 złotych, a zobowiązanie miało być zabezpieczone wekslem in blanco. Świadcowie nie znali żadnych szczegółów na temat przedmiotowego weksla, ani nie posiadali wiedzy jak wspomniany weksel miał wyglądać.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania **świadka J. Ś.** (k. 1374-1377 zbioru C, k. 1652-1654 IV H), który wskazał, że W. A. (1) podczas zagranicznego wyjazdu mającego miejsce na przełomie 2008/2009 r. informował go o problemach finansowych rodzinnej spółki. Dodał, że kilka tygodni później oskarżony A. podczas wizyty u

świadka oświadczył, iż doszedł do porozumienia z J. W., który zobowiązał się do zapłaty kwoty 1.000.000 złotych, zabezpieczając roszczenie czystą kartką formatu A4 z naniesionym podpisem, z którego oskarżony miał sporządzić weksel w przypadku braku zapłaty ze strony J. W.. Świadek podkreślił, że nie był obecny przy toczących się rozmowach. Ich treść znał jedynie z relacji oskarżonego W. A. (1).

Na przymiot wiarygodności zasłużyły także zeznania **T. S.** (k. 1118-1120 zbioru C, k. 1626-1629 IV H) zajmującego w spółce (...) Sp. z o.o. stanowiska członka zarządu oraz dyrektora w okresie od jesieni 2001 r. do stycznia 2009 r. Jego zeznania okazały się jednak mało przydatne dla istoty sprawy, bowiem świadek nie posiadał żadnej wiedzy na temat zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom **świadka M. G.** (k. 637-640 zbioru C, k. 1630-1634 IV H), który w sposób spójny i logiczny przedstawił okoliczności, w jakich spółka (...) Sp. z o.o. wpadła w kłopoty finansowe związane ze zleceniem dotyczącym opcji walutowych oraz ogólnoswiatowym kryzysem na rynku finansowym. Świadcowi nie było wiadomo nic na temat wystawienia przez pokrzywdzonego weksla in blanco. Nadmieniał jednak, że widział ksero rzekomego weksla wystawionego przez J. W., przy czym wyraził zdziwienie, że do weksla nie została załączona deklaracja wekslowa. M. G. wskazał, że był również świadkiem sytuacji, gdy oskarżony A. sugerował, że będzie dochodził rekompensaty od J. W. z jego prywatnych pieniędzy w związku z zawarciem przezeń niekorzystnej umowy dotyczącej opcji walutowych.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania **świadka R. P.** (k. 764-767 zbioru C, k. 1728-1731 V H), zatrudnionej w spółce od początku jej istnienia. Zeznania świadka miały jednak drugorzędne znaczenie dla istotnych ustaleń poczynionych w sprawie. R. P. nie posiadała bowiem wiedzy w zakresie istnienia jakichkolwiek weksli in blanco sporządzonych przez J. W. oraz powiązanych z nimi zobowiązaniami wobec A. W..

Świadek M. W. (k. 1735-1736 V H) wskazał, że w okresie od 2009 r. do 2012 r. pełnił funkcję członka zarządu (...) Sp. z o.o. Nie posiadał szerszej wiedzy w zakresie problemów finansowych mających miejsce w 2008 r., nadmieniał jedynie, że straty spółki związane były z opcjami walutowymi. Wskazał, że na tym tle doszło do konfliktu pomiędzy W. A. (1) i J. W.. Zgodnie z relacją świadka, oskarżony A. domagał się od pokrzywdzonego zapłaty określonej kwoty pieniędzy za popełnione błędy w prowadzeniu działalności spółki.

Zeznania świadka M. W. Sąd uznał za wiarygodne w całości, albowiem były spójne, logiczne oraz znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w toku przedmiotowej sprawy, a uznanych przez Sąd za wiarygodne. Zeznania te potwierdziły istnienie konfliktu na linii W. A. (1) – J. W. oraz chęć uzyskania rekompensaty finansowej przez oskarżonego A. z prywatnych środków J. W..

Zeznania **świadka A. J.** (k. 1727-1728 V H) Sąd uznał za wiarygodne, jednakże z uwagi na tajemnicę zawodową świadek odmówił zeznań w zakresie, który miały dotyczyć (...) Sp. z o.o., albowiem jako radca prawny wykonywał usługi prawne na rzecz rzeczonoj spółki.

Z szczególną ostrożnością Sąd podszedł do oceny zeznań **świadka G. A.** (k. 1732-1735 V H). Sąd miał w tym wypadku na względzie przede wszystkim relacje łączące świadka ze stronami postępowania, które mogły w pewien sposób rzutować na wiarygodność składanych zeznań (oskarżonymi są córka i mąż świadka, z kolei pokrzywdzonym jest brat G. A.). Z tego względu Sąd za wiarygodne uznał zeznania G. A. jedynie w tej części, która znajdowała potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w niniejszej sprawie, którym Sąd nadał walor wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu na wiarę zasłużyła jedynie ta część zeznań, w której świadek podaje okoliczności powstania straty w majątku spółki, sposobu funkcjonowania spółki (...) Sp. z o.o. oraz konfliktu W. A. (1) i J. W. na tle prowadzenia działalności spółki przez tego ostatniego.

Jako niewiarygodne Sąd ocenił zeznania G. A., w których wskazywała, że J. W. prosił ją o pomoc w uregulowaniu zobowiązania z weksla, a także że nie kwestionował sposobu samego wypełnienia weksla, co stoi w oczywistej sprzeczności ze stanowiskiem J. W., który kategorycznie zaprzeczył takiemu stanowisku. Również dołączone

stenogramy rozmów prowadzonych przez J. W. oraz G. A. przeczą wersji przedstawionej przez świadka. Sąd ponadto odnalazł w zeznaniach G. A. nieścisłości odnoszące się do kwestii uznania zasadności roszczenia przez pokrzywdzonego, wskazując że „on [J. W.] oczywiście przeczył, że to [weksel] zostało wypełnione, ale można powiedzieć, że nie przeczył, skoro prosił mnie o pomoc w rozwiązaniu tego problemu”. Powyższe wskazuje, że relacja zdarzeń przedstawiona przez G. A. była wewnętrznie niespójna, przez co Sąd nie uznał zeznań świadka w tym zakresie za wiarygodne.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania **opinie biegłych** z zakresu badań pisma i podpisów (k. 776-831 zbioru F) oraz oględzin sprzętu teleinformatycznego (k. 1251-1281 zbioru F).

Na podstawie opinii biegłego z zakresu badań pisma i podpisów sporządzonej w dniu 29 września 2014 r. ustalono, że podpis o treści (...) na wekslu na zlecenie A. W. został nakreślony przez J. W.. Z kolei z opinii biegłego sporządzonej w dniu 3 stycznia 2015 r. wynika, że wypełnienie weksla o treści „S., 15 stycznia 2009 r., 1.000.000 zł, Dnia 15 marca 2013 r., -ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S.” zostało nakreślone przez W. A. (1).

Co się zaś tyczy oględzin sprzętu teleinformatycznego, przedmiotowa opinia pozwoliła wysnuć następujące wnioski:

- na komputerze należącym do oskarżonego W. A. (1) (...) znajdowały się programy umożliwiające obróbkę grafiki o nazwach: I. T., (...), P. B., P. oraz umożliwiające skanowanie o nazwach: I. C., H. (...),

- na przedmiotowym notebooku mógł zostać utworzony obraz druku weksla poprzez użycie skanera firmy (...), na co wskazuje instalacja sterowników do tego urządzenia w systemie. Obraz ten mógł być obrabiany lub tylko przeglądany przez zainstalowane oprogramowanie do obróbki zdjęć wskazane powyżej. Istnieje też możliwość przygotowania na bazie odnalezionych materiałów druku z podpisem jedynie w celu dokonania wydruku bez zachowywania wyniku pracy na nośniku;

- na nośniku odnaleziono skany dokumentów wzoru weksla, umów pożyczki, deklaracji wekslowych, przelewów.

Opinie te zostały przygotowane rzetelnie, fachowo i wyczerpująco. Żadna ze stron nie kwestionowała wartości sporządzonych na potrzeby niniejszej sprawy opinii. Ponieważ opinie nie zawierają żadnych luk lub niejasności, Sąd uczynił je podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał **dowody z dokumentów** oraz płyt. Strony nie kwestionowały ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oskarżonym W. A. (1) i A. W. zarzucono czyn, polegający na tym, że w okresie od co najmniej 15 marca 2013 roku do 4 kwietnia 2013 roku w P. i innych miejscowościach województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem J. W., wzorem blankietu weksla in blanco i uzupełnieniu go zapisami o treści S., 15 stycznia 2009r, 1 000 000 zł, dnia 15 marca 2013 r., -ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S. stanowiącymi jego rzekome wypełnienie i użyciu go w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą XII Nc 95/13 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłowali doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 1 000 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej uzupełnionego weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnęli z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie zawiadomienia o przestępstwie.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie i omówionego powyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony W. A. (1) od co najmniej 15 marca 2013 roku do 4 kwietnia 2013 roku w P. i innych miejscowościach województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego

zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem J. W., wzorem blankietu weksla in blanco i uzupełnieniu go zapisami o treści S., 15 stycznia 2009r, 1 000 000 zł, dnia 15 marca 2013 r., -ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S. stanowiącymi jego rzekome wypełnienie i użyciu go w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą XII Nc 95/13 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłował doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 1 000 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej uzupełnionego weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie zawiadomienia o przestępstwie.

Takim zachowaniem oskarżony wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Poddając gruntownej, a jednocześnie swobodnej ocenie zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, kierując się przy tym wskazaniem wynikającymi z przepisów art. 7 oraz 410 k.p.k., Sąd doszedł do przekonania, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalał na przypisanie oskarżonej A. W. sprawstwa oraz winy w zakresie zarzucanego jej czynu zabronionego, jak również jakiegokolwiek innego czynu zabronionego i na tej podstawie uniewinnił ją od popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przechodząc do analizy zasadności zarzutu postawionego oskarżonym przypomnieć należy, że penalizowane w art. 310 § 1 k.k. przestępstwo polega na podrabianiu lub przerabianiu polskiego, albo obcego pieniądza bądź znaku pieniężnego, który został ustalony jako prawny środek płatniczy, jednak nie został jeszcze wprowadzony do obiegu, innych środków płatniczych, albo dokumentów uprawniających do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierających obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub pieniędzy, innego środka płatniczego albo na usuwaniu z nich oznak umorzenia. Dokumentami uprawniającymi do podjęcia sumy pieniężnej są takie, z których posiadaniem wiąże się prawo do otrzymania określonej sumy. Do kategorii tej należą wszystkie rodzaje weksli w rozumieniu ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 z późn. zm.). W orzecznictwie wskazuje się przy tym, że koniecznym elementem jest spełnianie przez dany dokument warunków określonych dla weksla w przepisach Prawa wekslowego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 października 1998r., sygn. akt II AKa 302/98, Prok. i Pr.-wkl. 1998, nr 11-12, poz. 21).

Czynność wykonawcza przedmiotowego przestępstwa polega na podrabianiu lub przerabianiu wskazanych przedmiotów bądź na usuwaniu z nich oznaki umorzenia. Podrabianie oznacza wytworzenie przedmiotu imitującego pieniądza (banknot lub monetę), inny środek płatniczy lub dokument określony w omawianym przepisie. "Przerobienie" pieniądza, innego środka płatniczego lub dokumentu polegać będzie z kolei na zmianie jego dotychczasowego kształtu, treści, formy czy użytego do wytworzenia materiału w taki sposób, by przystosować go do nowego przeznaczenia i użycia za autentyczny.

Z kolei przepis art. 286 § 1 k.k. określa odpowiedzialność za przestępstwo oszustwa, które polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Zachowanie sprawcy może polegać na wprowadzeniu w błąd innej osoby poprzez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia sprawca (oszustwo czynne), względnie wyzyskaniu błędu innej osoby tj. jej subiektywnego wyobrażenia o rzeczywistości, która jest w istocie inna, o czym sprawca wie lub też wyzyskaniu jej niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania (oszustwo bierne). Przepisy Kodeksu karnego nie określają sposobu ani formy wprowadzenia innej osoby w błąd, przez co należy przyjąć, że

zachowanie sprawcy w tym zakresie może przybrać dowolną formę, jeżeli tylko doprowadzi do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem, a rzeczywistym stanem rzeczy.

Wprowadzenie w błąd musi skutkować niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, dlatego też niezbędne jest ustalenie związku przyczynowego między wprowadzeniem w błąd lub wyzyskaniem błędu, a owym niekorzystnym rozporządzeniem. Jednocześnie wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności istotnych, a więc takich, które faktycznie mogą mieć wpływ na podjęcie przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, w tym zwłaszcza okoliczności powodującej, że dokonane przez niego rozporządzenie mieniem ma dlań charakter niekorzystny. Dalej, między wprowadzeniem w błąd a następującym po nim niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, musi zachodzić związek przyczynowy. Skutek, czyli pogorszenie sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, obejmuje zarówno rzeczywiste uszczerbki w jego majątku (*damnum emergens*), jak i spodziewane, a utracone w wyniku zachowania sprawcy, korzyści (*lucrum cessans*). Momentem decydującym o rozmiarach szkody jest zaś zestawienie ze sobą stanu majątkowego istniejącego bezpośrednio przed dokonaniem niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę oszukaną oraz stanu majątku po dokonaniu tej czynności przez oszukanego.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem kierunkowym, przez co warunkiem koniecznym do pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wymagana jest przeto szczególna postać zamiaru bezpośredniego, tj. zamiar kierunkowy. Elementy przedmiotowe przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania, czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, gdy jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, gdy któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. W przypadku działania sprawcy w zamiarze ewentualnym nie dochodzi więc do popełnienia występku oszustwa przewidzianego w art. 286 § 1 k.k.

W art. 294 § 1 k.k. określony został typ kwalifikowany określonych w tym przepisie przestępstw przeciwko mieniu – w tym również przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Znajduje on zastosowanie w przypadku dopuszczenia się przestępstwa w stosunku do mienia znacznej wartości, tj. mienia przekraczającego kwotę 200.000 złotych.

Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Na podstawie art. 14 § 1 k.k. Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa.

W realiach przedmiotowej sprawy, działanie sprawcy oskarżonego W. A. (1) w zakresie realizacji znamion czynu z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegało na tym, że oskarżony W. A. (1) od co najmniej 15 marca 2013 roku do 4 kwietnia 2013 roku w P. i innych miejscowościach województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem J. W., wzorem blankietu weksla in blanco i uzupełnieniu go zapisami o treści S., 15 stycznia 2009 r., 1 000 000 zł, dnia 15 marca 2013 r., -ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S. stanowiącymi jego rzekome wypełnienie i użyciu go w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą XII Nc 95/13 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłował doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 1 000 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej uzupełnionego weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie zawiadomienia o przestępstwie.

W toku postępowania prowadzonego w sprawie III K 221/15 ustalono, że oskarżony dokonał zadrukowania kartki papieru formatu A4 z naniesionym podpisem J. W. wzorem weksla ściągniętym z sieci Internet. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd w niniejszej sprawie nie potwierdziło przy tym wersji przedstawionej przez

oskarżonego, ażeby to J. W. osobiście przekazał mu kartkę z własnym podpisem, mówiąc jednocześnie że „zrobi sobie z tego weksel”. Jednocześnie brak jest stosunku podstawowego, z którego istnienia oskarżony mógłby wywodzić roszczenie o wypłatę kwoty 1.000.000 złotych. Tym samym Sąd uznał, że oskarżony wszedłszy w posiadanie kartki papieru z podpisem pokrzywdzonego w sposób podstępny, wykorzystał ową kartkę poprzez zadrukowanie wzorem weksla i próbował szantażować pokrzywdzonego, zmuszając go do wyrażenia zgody na zmianę umowy spółki w zakresie dotyczącym wypłat dywidend oraz podziału wypracowanego zysku spółki (...) Sp. z o.o.

Oskarżony działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Doskonale wiedział, że dokument ten sporządza wbrew woli i bez zgody pokrzywdzonego. Był w pełni świadomy skutków jakie poprzez wypełnienie weksla mogą dla pokrzywdzonego wyniknąć. Oskarżony chciał w ten sposób uzyskać od J. W. środki finansowe mające w jego mniemaniu być rodzajem rekompensaty za nietrafione decyzje w ramach prowadzenia działalności spółki (...) Sp. z o.o. oraz doprowadzić do zmian w umowie spółki. Tym samym działanie oskarżonego było w pełni przemyślane i celowe.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w sprawie występuje okoliczność określona w art. 310 § 3 k.k., tzn. wypadek mniejszej wagi. O "mniejszej wadze przestępstwa" decydują elementy przedmiotowe i podmiotowe występujące w chwili czynu. Od strony przedmiotowej do tych elementów należy: rodzaj dobra prawnego, stopień zagrożenia dobra lub wielkość wyrządzonej szkody, możliwość restytucji dobra prawnego, a także rodzaj i istotność naruszonej reguły postępowania. Od strony podmiotowej wskazać należy na stosunek psychiczny sprawcy do realizowanego czynu oraz motyw i pobudki zachowania się sprawcy (K. Buchała, A. Zoll: Polskie prawo karne, Wydawnictwa Prawnicze PWN, s. 226).

Sąd decydując o zakwalifikowaniu zarzucanego W. A. (1) czynu jako wypadku mniejszej wagi miał przede wszystkim na uwadze związki rodzinne sprawcy oraz pokrzywdzonego, którzy w toku postępowania sądowego zażegnali konflikt, czego dowodem było sporządzona w dniu 27 października 2016 r. ugoda zawarta przez A. W., W. A. (1) oraz J. W.. Na jej podstawie strony porozumienia zrzekły się wszelkich roszczeń wynikających z zaistniałych sporów, a J. W. zrezygnował z funkcji oskarżyciela posiłkowego w sprawie III K 221/15. Nie bez znaczenia był także fakt, iż ostatecznie oskarżony A. jedynie usiłował dokonać zarzucanego mu czynu, co również uzasadniało zastosowanie art. 310 § 3 k.k., a w konsekwencji wymierzenie wobec W. A. (1) kary nadzwyczajnie złagodzonej.

Przechodząc do oskarżonej A. W., Sąd uznał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżonej odpowiedzialności za przestępstwo określone w art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., czy też jakiegokolwiek inne mieszające się w granicach oskarżenia. Wskazać bowiem należy, że żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów bezpośrednio nie wskazywał na sprawstwo i winę oskarżonej. Prokurator postawił A. W. zarzut opierając się na domniemaniu jej udziału opartym na rodzinnych powiązaniach z W. A. (1). Żaden bowiem dowód nie potwierdził tego, by to oskarżona zabrała pozostawione w kasie pancерnej czyste kartki opatrzone podpisem pokrzywdzonego. Oskarżona nie przyznała się do takiego działania, a nikt jej przy takiej czynności nie widział. Z zeznań przesłuchanych zaś w sprawie świadków – pracowników spółki (...) wynika, że dostęp do szafy pancерnej, w której owe kartki były przechowywane miały poza oskarżoną księgową i kadrową, a pod ich nieobecność również inne osoby, które mogły wejść do pomieszczenia, gdzie znajdowała się szafa i przy pomocy pozostawionego tam klucza ją otworzyć. Takie ustalenia nie pozwalają na przypisanie A. W. nieuprawnionego pozyskania rzeczonych kartek z podpisem pokrzywdzonego. Rola oskarżonej natomiast sprowadzała się do złożenia (bądź jedynie podpisania) pozwu w postępowaniu nakazowym z weksla przekazanego przez W. A. (1). Prokurator nie zdołał jednak wykazać, by czyniąc to oskarżona miała świadomość, iż weksel ten został sfalszowany.

W toku postępowania ustalono w sposób bezsporny, że A. W. była udziałowcem spółki (...) Sp. z o.o., a w krótkim okresie również pracownikiem spółki. Pomimo formalnego posiadania 50% udziałów spółki, osobą, która faktycznie podejmowała wszelkie wiążące decyzje był W. A. (1). Oskarżony działał jako „nieformalny pełnomocnik” swojej córki. Ponadto, zgodnie z zapisem rozmowy przeprowadzonej w dniu 27 czerwca 2013 r. pomiędzy A. W. a J. W. oskarżona zrezygnowała z dochodzenia roszczeń związanych z wydanym nakazem zapłaty, czego potwierdzeniem było oświadczenie datowane na dzień 27 czerwca 2013 r. Zgodnie z treścią przedmiotowego oświadczenia, oskarżona

nieodwołalnie zrzekła się wszelkich roszczeń w stosunku do J. W. z nakazu zapłaty wydanego w sprawie XII Nc 95/13, za wyjątkiem zasądzonych kosztów procesu. Działanie A. W. wskazuje, że iż oskarżona nie miała do końca świadomości konsekwencji jakie wywoła wniesienie pozwu o zapłatę na kwotę 1.000.000 złotych. Na podstawie zapisu rozmów można również zauważyć, że pomysłodawcą i wykonawcą całego procederu był W. A. (1), który chcąc zemścić się na J. W. marginalizującym jego udział w prowadzeniu działalności spółki, wykorzystał swoją córkę do złożenia pozwu o zapłatę. Sam oskarżony wyjaśnił, że wiązał dochodzone roszczenie z działalnością spółki, wobec czego nie byłby uprawniony do złożenia stosownego pozwu o zapłatę.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. nakazującą rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonego, Sąd uniewinnił oskarżoną A. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 310 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W przedmiotowej sprawie brak jest bowiem niepodważalnych dowodów, które łączyłyby się w logiczną całość i potwierdzały trafność stawianego oskarżonej w akcie oskarżenia zarzutu. Zgodnie z obowiązującą w polskim prawie karnym zasadą domniemania niewinności – stypizowaną w art. 5 § 1 k.p.k. – winę należy udowodnić, a nie tylko i wyłącznie uprawdopodobnić. W tej kwestii jednoznacznie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 1999 r. (sygn. akt V KKN 362/97, Prok. i Pr. 1999/7-8/11), w którym stwierdził: „Istota domniemania niewinności sprowadza się jak wiadomo do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a „przeciwnie” musi mu być udowodnione, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo w art. 5 § 2 k.p.k. nakazuje rozstrzygać nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od jakichkolwiek wątpliwości”.

W myśl obowiązującej procedury karnej to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego. Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi. Te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji.

Tymczasem w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób stwierdzić, aby A. W. współdziałała wraz z W. A. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wręcz przeciwnie, zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony A. posłużył się swoją córką w celu złożenia pozwu o zapłatę kwoty 1.000.000 złotych w postępowaniu cywilnym. Oskarżony A. przekazał córce kłamliwą informację, zgodnie z którą J. W. zobowiązał się do wypłaty 1.000.000 złotych w zamian za straty wywołane podpisaniem niekorzystnej umowy opcji walutowych. W tym miejscu wskazać należy, iż (...) „wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18.12.2008r., V KK 267/08, Biul. PK 2009/2/66).

W związku z powyższym, z uwagi na powstałe w toku niniejszego procesu wątpliwości co do najistotniejszej okoliczności, jaką jest sprawstwo oskarżonej, stosując jedną z podstawowych zasad postępowania karnego wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k., Sąd w pkt 1 wyroku uniewinnił A. W. od zarzucanego jej czynu. Mimo wyczerpania inicjatywy dowodowej, nie ma możliwości ustalenia, aby A. W. w sposób świadomy współdziałała wraz z W. A. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem J. W., wzorem blankietu weksla in blanco i uzupełnieniu go zapisami o treści S., 15 stycznia 2009r, 1 000 000 zł, dnia 15 marca 2013 r., -ę, własny, A. W., jeden milion złotych, w S. stanowiącymi jego rzekome wypełnienie i użyciu go w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą XII Nc 95/13 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłowała doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 1 000 000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w

Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej uzupełnionego weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnęła z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie zawiadomienia o przestępstwie.

Przed przystąpieniem do rozważań w kwestii wymiaru kary, z uwagi na mającą miejsce w trakcie procesu nowelizację kodeksu karnego ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), wprowadzającą zmiany m.in. w zakresie orzekania kary oraz środków karnych, Sąd obowiązany był, zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. w pierwszej kolejności poczynić ustalenia w kwestii tego, która z regulacji powinna znajdować w niniejszej sprawie zastosowanie. Jak wynika z treści przywołanego przepisu co do zasady stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować poprzednio obowiązującą jeżeli jest ona dla sprawcy względniejsza.

Rozstrzygając w przedmiocie tego czy postanowienia poprzedniej ustawy pozostawały dla oskarżonego względniejsze, Sąd miał na względzie okoliczność, że na skutek nowelizacji zagrożenie karą za przypisany oskarżonemu czyn nie uległo zmianie. Zmieniły się natomiast warunki orzekania probacji oraz rozszerzono zakres możliwego zastosowania dyrektywy ustanawiającej prymat kar wolnościowych w stosunku do bezwzględnie pozbawienia wolności. Poprzednia ustawa przewidywała, że Sąd mógł warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli było to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Natomiast orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności grzywny albo kary ograniczenia wolności do lat 2, było możliwe w przypadku gdy przestępstwo było zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat i to w szczególności jeżeli orzekano równocześnie środek karny. Z kolei na gruncie nowej ustawy Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Natomiast orzekanie grzywny albo kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności jest możliwe w odniesieniu do sprawców przestępstw za które ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat. Nowa ustawa karna przewiduje zatem surowsze warunki, na jakich może być stosowane warunkowe zawieszenie wykonania kary, lecz rozszerza zakres stosowania dyrektywy ustanawiającej prymat kar wolnościowych. Stąd też mając na uwadze poczynione powyżej wskazania Sąd zdecydował o stosowaniu w niniejszej sprawie ustawy w brzemieniu sprzed nowelizacji, co podyktowane było jej względniejszym charakterem dla oskarżonego W. A. (1).

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53 k.k. i art. 115 § 2 k.k. kwestię wymiaru kary wobec oskarżonego W. A. (1) za przypisane mu przestępstwo, Sąd jako okoliczność obciążającą przyjął przede wszystkim okoliczności działania i motywację oskarżonego, którą była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej oraz rozmiar grożącej pokrzywdzonemu szkody. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary wpływ miał także sposób działania oskarżonego, zaplanowany, postać zamiaru towarzyszącego popełnieniu przestępstw, działał bowiem z zamiarem umyślnym kierunkowym. Oskarżony realizując swój zamiar wykorzystał zaufanie J. W. i wypełnił kartkę z naniesionym podpisem pokrzywdzonego do swoich prywatnych celów. Po popełnieniu przestępstwa oskarżony nie wyraził jakiegokolwiek skruchy, lecz podejmował kolejne przestępcze zachowania, które miały uwiarygodnić jego wersję zdarzenia. Sąd wziął także pod uwagę rodzaj naruszonego dobra prawnie chronionego, jakim jest obrót dokumentami uprawniającymi do otrzymania sumy pieniężnej oraz wiarygodność dokumentów. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie było naganne i społecznie nieakceptowane. Podkreślić należy, iż oskarżony działał z pełnym rozeznaniem i świadomością swego przestępczego zachowania, o czym świadczą fakt jego wieloletniej praktyki zawodowej.

Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, że strony postępowania ostatecznie doszły do porozumienia w zakresie dochodzonych wzajemnie roszczeń, czego wynikiem była zawarta w dniu 27 października 2016 r. ugoda. Dodatkową okolicznością łagodzącą był dotychczasowa niekaralność oskarżonego A..

Mając na względzie wskazane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące, Sąd w pkt 2 wyroku na podstawie art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 2 w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, a

na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 80 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

Sąd w pkt 3 wyroku na podstawie względniejszych dla oskarżonego przepisów art. 69 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. tj. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – warunkowo zawiesił wobec oskarżonego W. A. (1) wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby. Sąd uznał, że wobec dotychczasowego trybu życia oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowej niekaralności za przestępstwa, prognoza kryminologiczna jest pozytywna. Zdaniem Sądu, oskarżony pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności, daje gwarancję, że będzie przestrzegał porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa. Miarkując długość okresu próby, Sąd kierował się dążeniem do zapewnienia kontroli zachowania oskarżonego w terminie, który umożliwi przekonanie się, czy nie zawiedzie on pokładanego w nim zaufania społecznego.

Z kolei na podstawie art. 39 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec W. A. (1) zakaz pełnienia funkcji w spółkach kapitałowych przez okres dwóch lat. W doktrynie wskazuje się, że przesłankami orzeczenia zakazu zajmowania określonego stanowiska albo wykonywania określonego zawodu są nadużycie przez sprawcę przy popełnieniu przestępstwa stanowiska lub wykonywanego zawodu, albo okazanie przez niego, że dalsze zajmowanie stanowiska lub wykonywanie zawodu zagraża istotnym dobrom chronionym prawem, przy czym wystarczające jest spełnienie jednej z tych przesłanek (R. Stefański [red.]: Kodeks karny. Komentarz, Beck Online, wydanie 17, 2017 r.). Nie ulega wątpliwości, że działania podjęte przez W. A. (1) stanowiły nadużycie funkcji pełnomocnika udziałowca spółki, jednocześnie dalsze pełnienie tejże funkcji zagrażałoby istotnym dobrom chronionym prawem. Tym samym konieczne okazało się orzeczenie wobec oskarżonego W. A. (1) zakazu pełnienia jakiegokolwiek funkcji w spółkach kapitałowych przez okres 2 lat.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego W. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 1/2, a na podstawie art. 1 art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę w kwocie 1260 złotych.

W pkt 6 wyroku na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd w części uniewinniającej kosztami obciążył Skarb Państwa.

SSO Katarzyna Wolff

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcom: obrońcy oskarżonego W. A. (1) adw. Ł. R. oraz prokuratorowi;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Poznań, dnia 24 marca 2017 roku SSO Katarzyna Wolff